

Гаї шумлять... (скорочено)

Павло Тичина

Гаї шумлять —
Я слухаю.
Хмарки біжать —
Милуюся.
Милуюся-дивуюся,
Чого душі моїй
так весело.
Гей, дзвін гуде —
Іздалеку.
Думки пряде —
Над нивами.
Над нивами-приливами.
Купаючи мене,
мов ластівку.
Я йду, іду —
Зворушений.
Когось все жду —
Співаючи.
Співаючи-кохаючи
Під тихий шепіт трав голублячий.
Щось мріє гай —
Над річкою.
Ген неба край —
Як золото.
Мов золото — поколото,
Горить-тремтить ріка,
як музика.

Критика, коментарі до твору, пояснення (стисло):

Надзвичайно поетична картина природи змальована у вірші П. Тичини "Гаї шумлять...". Твір сповнений світла, радості, повноти життя. Ліричний герой сприймає навколишнє як подарунок природи — шум гаїв, хмарки в небі, гудіння дзвону, коливання досягаючих нив, шепіт трав.

І на завершення — завжди вражаюча картина сонця, що заходить над рікою, залишаючи на воді золоту доріжку та свої відблиски. Ніби розколовся навпіл сонячний диск — одна частинка у небі, друга — на тихій гладіні води. Це сонячне золото заповнює душу, спонукає до творення добра та краси.